

Lieve mensen, jong en oud.

Gemeente van Christus en van Gods goede verhaal.

Ik denk dat we allemaal wel eens van die dagdromen hebben.

Dat je graag zou willen dat dit? Of dat dat zou veranderen of gebeuren?

Zelf heb ik dat nogal eens over de kerk!

Hoe kun je kerk zijn in deze tijd. Een tijd waar enerzijds wordt gesproken over terugloop van ledental, sluiting van kerken, financiële tekorten.

En van de andere kant juist over kerk weer in de samenleving.

Een samenleving waar veel mensen momenteel op zoek zijn naar zingeving.

Veertien dagen geleden had ik het over de kerk met openen deuren.

Waar mensen zo binnen lopen. Voor een praatje, een kaarsje aansteken, koffie, maar ook voor gesprek, gebed en Bijbellesing.

En deze week kregen we als predikanten van onze classispredikant Klaas van der Kamp een herderlijke mail ook over de kerk in deze pandemie met een open deur. En ook Marinus v.d. Berg had het er afgelopen donderdag over in zijn lezing hier in de Nicolaaskerk.

Wat is het belang en hoe kun je kerk zijn in tijden van een pandemie, een crisis?

Ik denk dat we nog in een bevoorrechte positie zitten.

Er worden ons nu regels opgelegd, maar we mogen nog wel zelf onze creatieve ideeën gebruiken en uitvoeren. En daarmee bedoel ik niet de mazen van het net opzoeken.

Maar als je echt in ballingschap zit? Zoals het joodse volk in Perzië, Babylonië, Assyrië. Weggevoerd uit eigen land naar elders.

Kun je daar je religieuze, maar ook culturele gebruiken voortzetten? Je je er thuis voelen? Vorm je samen een hechte groep ballingen of integreer je en ga je op in die samenleving waarin je terecht bent gekomen?

In ieders geval hebben we van Daniel vorige week gehoord dat hij, hoe dan ook vast hield aan zijn eigen joods geloof.

Ik denk dat dat juist in 'den vreemde' ook houvast kan geven.

Net als die vele Nederlanders die indertijd naar emigreerden. Ze integreerden deels in die landen, maar hun eigen godsdienst bleef van groot belang voor hen.

Als we ons dat realiseren dan kunnen we misschien ook begrijpen hoe belangrijk het voor mensen van elders in Nederland is, om vast te houden aan de eigen religie.

Het bijzondere in de lezing van vanmorgen vind ik dat het God zelf is die het hart van koning Cyrus, die de baas is van een immens rijk, in beweging zet om, Jeruzalem en de tempel weer op te bouwen.

Hier zien we een parallel met de uittocht uit Egypte.

Ook daar ging God met het hart van farao aan de slag. Even nam ik het ook voor lief en dacht: mooi toch?

Maar er over nadenkend dacht ik: ja, er zullen nu wellicht mensen zijn, die zich gaan afvragen waarom God niet nu het hart van de grote corrupte regeringsleiders in onze wereld in beweging zet om goed in plaats van kwaad te doen? Als het toen kon, waarom nu niet?

En ja ik las in enkele commentaren dat het voor koning Cyrus ook goed itkwam om in Israël een buffer te vormen tegen de oprukkende Grieken en het Grieks gezinde Egypte. Een vazalstaatje dat Perzië goed gezind was.

Hier wordt wellicht politiek bedreven dat wij ook in onze tijd wel kennen.

Soms zijn er van die verborgen agenda's.

En dan is het ook niet zo raar, dat degene die teruggaan, ook de tempelschatten, die ooit waren geroofd door Nebukadnessar, mee terug krijgen. Daar maakt koning Cyrus vrienden mee.

En zo gaan de stammen Juda en Benjamin met hun leiders.

Leviëten en priesters terug om de tempel van de Heer te bouwen.

De verhalen zullen ze hebben gehoord van de vorige generaties.

Het is hun land van herkomst. Heimwee kan hierin een grote rol spelen.

Zoals we hier tijdens de vredesdienst Nitha Roemajauw ook hoorden zeggen.

Biak, Papau, eens gaan we weer naar huis!

Ook hier worden de inwoners opgeroepen om geld mee te geven, net als in Egypte. Maar die inwoners zijn volgens Bijbelse commentaren niet de Babyloniërs geweest, maar meer de Judeeërs in Babel die niet mee teruggaan.

Voor sommigen lag Israël ook al generaties achter hen.

En waren ze, wat ook begrijpelijk is met hun families geïntegreerd, hun leven daar opgebouwd.

Maar hoe mooi is het als je dan financieel kunt steunen.

Ook dan doe je mee aan de wederopbouw. Want zij die gaan vinden hun stad en tempel in puin. Maar ze zitten niet bij de pakken neer.

Niet de tempel, maar een altaar bouwen ze eerst. Om God weer dagelijks offers te brengen, om het Loofhuttenfeest te vieren.

Om je weer te richten op God. Het kloppende hart van het geloof.

Daar waar het om draait.

Dat is wellicht ook wat wij ervan kunnen leren.

Niet bij de pakken neerzitten, ook niet in deze tijd, waarin we weer met een kleinere groep kerken.

Dat is voor velen ook het hart van het geloof, maar kerk is meer dan die zondagmorgen. Het is er ook door de week.

Daarom hebben we woensdagavond hier ook een Taizeviering om 19.00 uur.

Daarom was Marinus van den Berg hier donderdagavond.

We kunnen de kerk wel sluiten vanwege Covid 19, en bescherming van ons zelf en de ander, of omdat alles terugloopt.

Dat is bij de pakken neerzitten.

Maar het lijkt mij beter om creatief te zoeken waar en hoe we elkaar wel kunnen ontmoeten rondom de kerk. Ook voor de komende winter . Op zondag, maar nogmaals ook door de week.

Het betekent samen aanpakken, waarbij de een misschien timmert of verft en de ander financieel bijdraagt.

Maar zorg voor een leefbare kerk. Geef nieuwe dingen tijd en kans te geven.

Want waar God en mens elkaar ontmoeten kunnen nieuwe dingen ontstaan.

Elske DeWall zingt daarover;

Wij zagen hoe het spoor van God, sporen van mensen kruiste.

*Wij zagen hoe het spoor van God
sporen van mensen kruiste.*

*Wij zagen licht, een vuur laait op,
feest voor armen in het duister.*

*Wij zagen mensen teer en fier,
bloeien in steenwoestijnen.*

*Wij zagen hoe de schepping nieuw
gloort in vrede zonder einde.*

Refrein:

*Komt Hij terug op onze weg,
keert Hij verharde harten?*

*Wanneer komt Hij met licht en lef,
zaigoed in onze handen?*

*Wij zagen lammen op het feest,
dansend en opgetogen.*

Wij zagen hoe de hoop weer leeft

in de uitgedoofde ogen.

*Wij zagen rijken diep ontdaan,
konden zichzelf niet geven.*

*Wij zagen armen binnengaan
in een huis vol licht en leven.*

Refrein

*Wij zagen God verloren staan,
zullen zijn kinderen komen?
Wij zagen Gods hart opengaan:
levend water, rijke stromen.*

Refrein

Het mooie van dit lied is dat God niet alleen eenzijdig het goede geeft aan mensen, maar dat er sprake is van een wederzijdse betrokkenheid tussen God en mensen.

Interactie en in het laatste couplet staat God er zelf verloren bij.

Hij wacht ook op onze actie, ieder naar vermogen om mee te doen.

Net als toen in Jeruzalem.

Laten we moed houden!

Moge het zo zijn.

Amen